

Χιπστερισμός: το ανώτατο στάδιο του μεταμοντερνισμού (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Σεπτέμβρη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Αγκάρας](#).

Περιεχόμενο

15 Σεπτέμβρη, 2013

Χιπστερισμός: το ανώτατο στάδιο του μεταμοντερνισμού

“Όχι τυχαία και τα δυο μεγάλα έργα της ωριμότητας του Μαρξ, που επιχειρούν να παρουσιάσουν την καπιταλιστική κοινωνία στο σύνολο της και να δείξουν το βαθύτερο χαρακτήρα της, αρχίζουν με την ανάλυση του εμπορεύματος. Πράγματι, δεν υπάρχει πρόβλημα σ’αυτή τη βαθμίδα ανάπτυξης της ανθρωπότητας που να μην παραπέμπει, σε τελευταία ανάλυση, σ’αυτό το ζήτημα και η λύση του να μην πρέπει να αναζητηθεί στη λύση του αινίγματος της δομής του εμπορεύματος.[...] πράγματι, μπορεί να ανακαλυφθεί στη δομή της εμπορευματικής σχέσης το μοντέλο όλων των μορφών αντικειμενοποίησης και όλων των αντίστοιχων σ’αυτές μορφών της υποκειμενικότητας στην αστική κοινωνία”

Γκ. Λούκατς, Ιστορία και ταξική συνείδηση

Εκ πρώτης όψεως, κοιτώντας και τον τίτλο, είναι πιθανόν κάποιος να θεωρήσει πως το κείμενο είναι μια μεγάλη τρολλιά απέναντι σε κάτι που λατρεύουμε να μισούμε. Αλλά όχι! Δεν είναι τρολλιά, είναι μια διαλεκτικο-υλιστική ανάλυση αυτού που το αναγνωρίζουμε όταν το δούμε, το αντιπαθούμε αλλά μας είναι αρκετά δύσκολο να περιγράψουμε και να συγκεκριμενοποιήσουμε τι ακριβώς είναι. Αλλά αυτή μας η αντιπάθεια δεν μπορεί να είναι αδικαιολόγητη. Είμαστε σίγουροι ότι κάτι δεν πάει καλά,

κάτι είναι σάπιο, κάτι μας βρωμάει και μας προκαλεί ενστικτωδώς μια αποστροφή. Αυτό δεν έχει να κάνει με διαφορετικά αισθητικά γούστα (αντιθέτως, ενίοτε μπορεί και να συμβαδίζουν) αλλά με κάτι βαθύτερο το οποίο μας ταλανίζει. Ας προσπαθήσουμε να ξορκίσουμε λοιπόν αυτό το φάντασμα που πλανιέται γύρω μας. Τα φαντάσματα φεύγουν όταν μάθεις τι θέλουν. Τι θέλει λοιπόν το Χίπστερ; Che νυοί? Ποιο είναι το νόημα του, το περιεχόμενό του; Ο γρίφος του Χίπστερ, είναι ο γρίφος του εμπορεύματος.

Το παλεστινιακό φουλάρι. Κάποτε σύμβολο αντι-μπεριαλιστικού αγώνα

Αυτό που μπορούμε εύκολα να παρατηρήσουμε είναι ότι το Χίπστερ δεν έχει δικό του περιεχόμενο. Όλη του η αισθητική καταβροχθίζει αισθητικά στοιχεία από κουλτούρες άλλου χρόνου και τόπου. Μουσική, ντύσιμο, τέχνη, αποχρώσεις φωτογραφιών, σύμβολα κινημάτων και ιδεολογίες από όλες τις δεκαετίες του 20ου αλλά και του 19ου αιώνα συνθέτουν την συνεχώς κινούμενη αισθητική αυτή εμπειρία. Μπορεί να οικιοποιηθεί, να κάνει δικό του, οτιδήποτε. Τιποτα δεν είναι ταμπού, τίποτα δεν μπορεί να ξεφύγει από το χίπστερ, τίποτα δεν υπάρχει από το οποίο να μην μπορεί να αντληθεί αισθητική απόλαυση και διασκέδαση. Μέχρι και το σύμβολο του κομμουνισμού, τον οποίο συνήθως οι χίπστερ απεχθάνονται σαν ο διάλογος το λιβάνι, δεν γλίτωσε από το να γίνει ένα από τα πιο must t-shirt την δεκαετία 2000 (για να μην αναφέρθουμε και στην λατρεία του σοβιετικού agit-prop, ίσως του πιο ευρέως χρησιμοποιημένου είδους γραφικού σχεδιασμού από τους Χίπστερ).

Ας μην εκλάβουμε εδώ τον χίπστερισμό μόνο σαν κάποια παιδιά με μεγάλα γυαλιά και instagram αλλά σαν κάτι πολύ ευρύτερο: μια κουλτούρα, μια κυρίαρχη πολιτισμική "λογική" που στην Ελλάδα έχει σαν βασικούς φορείς, μεταξύ άλλων: την Athens voice, την lifo, την Καθημερινή, το αξιαγάπητο Protagon, το "Βερολίνο" και την "Βαρκελώνη" (σαν σημαίνοντα-κλειδιά μέσα στο φαντασιακό του Έλληνα χίπστερ), την Δημουλά και τους Ατενίστας, τον φιλελεύθερο ή την "υπεύθυνη αριστερά" και τον Καμίνη. Επίδοξοι αντιγραφείς αυτών στην Κύπρο είναι τα free-press όπως "Avant-Garde", "City", "Cyprus Dossiers", "Infonistas" κ.α.

Αυτή η μορφή συνείδησης μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο με βάση τις αντιφάσεις της υλικής της βάσης. Είναι η ανώτερη έκφραση της μεταμοντέρνας κουλτούρας, και ως τέτοια πηγάζει μέσα από την βαθύτερη ουσία του προτσες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και έχει την αντιστοιχία του στο ανάλογο βαθμό της "πραγματικής υπαγωγής" των κοινωνικών σχέσεων στο κεφάλαιο. Είναι η υλοποιημένη ιδεολογία των κυρίαρχων κοινωνικών μορφών: του εμπορεύματος και του χρήματος.

[1]

Το Χιπστερ, μέρος του θεάματος, "αν γίνει κατανοητό στην ολότητα του, είναι το αποτέλεσμα και συναμα το σχέδιο του υπάρχοντος τρόπου παραγωγής.....είναι η πανταχού παρούσα επιβεβαίωση της επιλογής που ήδη έγινε μες την παραγωγή, και η κατανάλωση που της αντιστοιχεί." (Κοινωνία του θεάματος)

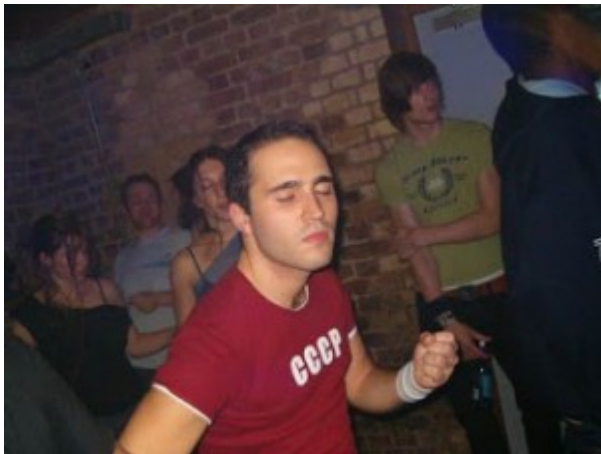
Δεν μπορούμε λοιπόν παρά να βασιστούμε στο εμπόρευμα. Το εμπόρευμα, όπως αναλυτικά εξήγησε ο Μαρξ, διάγει μια διπλή ζωή, έχει μια εγγενώς αντιφατική φύση. Είναι παράλληλα αξία χρήσης και αξία ανταλλαγής. Αξία χρήσης έχουν όλα τα παραγόμενα αγαθά. Είναι η 'ουσία' τους, ο λόγος για τον οποίο έχουν φτιαχτεί. Δεν είναι μια ποσοτική αξία (πόσο κοστίζει) αλλά ποιοτική: η αξία χρήσης ενός παπουτσιού είναι το ότι φοριέται, το μαχαίρι χρησιμεύει για να κόβεις κ.ο.κ. Αν ένα αγαθό πουλιέται τότε αποκτάει και μια αξία-ανταλλαγής. Αυτή η αξία είναι ποσοτική και είναι κάτι σαν την τιμή, πόσο κοστίζει ένα αντικείμενο για να ανταλλαχθεί, να αγοραστεί. Π.χ. Η αξία ανταλλαγής ενός παντελονιού ισοδυναμεί με 5 ψωμιά και βασίζεται στην ποσότητα κοινωνικά αναγκαίας εργασίας που περιέχει ένα εμπόρευμα. Στον καπιταλισμό, η αξία-ανταλλαγής είναι κυρίαρχη και παραμερίζει σε δεύτερη μοίρα την αξία-χρήσης. Αυτό που ενδιαφέρει την αγορά είναι το πόσο κέρδος θα βγάλει από το αγαθό και όχι για το τι θα χρησιμεύσει και οι άνθρωποι συναντούν ο ένας τον άλλο σαν ανταλλαγείς εμπορευμάτων. Το χρήμα είναι το εμπόρευμα-μεσολαβητής (που έχει μόνο αξία-ανταλλαγής και όχι αξία-χρήσης) που εκφράζει την αξία ανάμεσα στα εμπορεύματα. Ο κύκλος του εμπορεύματος είναι X-E-X'. Χρήμα-εμπόρευμα-χρήμα με κέρδος. Ο καπιταλιστής βάζει χρήμα για να πάρει εμπόρευμα, πουλάει το εμπόρευμα με στόχο να πάρει πιο πολύ χρήμα από όσο έδωσε. Ο κύκλος ξεκινάει από το χρήμα και καταλήγει στο περισσότερο χρήμα. Ο καπιταλιστής θέλει να πουλήσει και να βγάλει π.χ. 1 εκατ. Ευρώ. Δεν τον ενδιαφέρει εάν αυτό θα γίνει με παπούτσια, όπλα ή μαραπέλλες (το "συγκεκριμένο"), τον ενδιαφέρει η "αφαίρεση", ο αριθμός των ευρώ.

Το χρήμα (εμπόρευμα κι αυτό) διάγει έναν ασταμάτητο κύκλο επιστρέφοντας αυξανόμενο (X-X'). Ενώ π.χ. το εμπόρευμα-παπούτσι διατηρεί έστω και σαν δυνατότητα την αξία χρήσης του, το συγκεκριμένο του περιεχόμενο, το πρωταρχικό του νόημα, δηλαδή: το να φορεθεί, το χρήμα είναι ένα εμπόρευμα που δεν έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο γιατί αντιπροσωπεύει μόνο αφηρημένη εργασία και χρησιμεύει στο **να μετατρέπει τα αντικείμενα στην δική του αφαίρεση**. Δηλαδή στο να ποσοτικοποιηθούν οι διαφορετικές ποιότητες των αντικειμένων, μετατρέποντας τα στον εαυτό του για να εκφραστούν σε αφηρημένους αριθμούς (π.χ. 10 ευρώ) ούτως ώστε να μπορέσουν να ανταλλαχθούν. Διάγει έναν κύκλο ξεκινώντας από τον εαυτό του σαν κάτι αφηρημένο (X-10 ευρώ) παίρνει κάτι συγκεκριμένο (E-παπούτσια) με σκοπό να έρθει ξανά πίσω και πάλι σαν χρήμα (X'-15 ευρώ). Το χρήμα είναι μια απόλυτη αφαίρεση που είναι αυτοσκοπός γιατί δεν έχει σκοπό άλλο από την άενη επιστροφή στον εαυτό του μέσω μιας κυκλικής διαδικασίας που σκλαβώνει τα πάντα. 'Είναι η αυτόνομη κίνηση του μη-ζωντανού", της νεκρής, συσσωρευμένης δηλαδή, εργασίας.

Αυτή η διαδικασία οδηγεί στην κυριαρχία της αξίας ανταλλαγής επί της αξίας χρήσης, την κυριαρχία ενός αφηρημένου αριθμού (χ. Ευρώ) επί του συγκεκριμένου αποτελέσματος που φτιάχνει η συγκεκριμένη εργασία, την κυριαρχία της νεκρής εργασίας (κεφάλαιο) πάνω στην ζωντανή εργασία (εργάτες). Έτσι παράγει τον περίφημο "φетиχισμό του εμπορεύματος" που συγκαλύπτει όχι μόνο τον αλλοτριωμένο χαρακτήρα της εργασίας (το εμπόρευμα ανήκει στον καπιταλιστή ενώ είναι ο εργάτης αυτός που το παράγει) αλλά πολλές φορές και την εργασία την ίδια (τόσο χαρακτηριστικό στην χιπστεροκουλτούρα που αδυνατεί και αδιαφορεί να δει την εργασία, τον μόχθο που φτιάχνει τον κόσμο της), πραγματοποιεί το κεφάλαιο (και τον "Επιχειρηματία") κάνοντας το να φαίνεται σαν αντικείμενο με αυτούσιες δημιουργικές ικανότητες, μια ανεξάρτητη πηγή πλούτου υποκρύπτοντας το γεγονός ότι είναι μια κοινωνική σχέση με περιεχόμενο την εργασία αυτό που παράγει τον πλούτο.

Η εμπορευματική μορφή έχει γίνει η καθολική μορφή ανθρώπινης διάδρασης. Τα πάντα εμπορευματοποιούνται: οι άνθρωποι, η παιδεία, οι ιδέες, η τέχνη. Ο καπιταλισμός μετατρέπει

σχεδόν τα πάντα σε εμπορεύματα για να βγάλει κέρδος. Πόσα ρεύματα τέχνης ξεκίνησαν ριζοσπαστικά και ενσωματώθηκαν και αυτά στην αγορά; Το σύστημα πλέον παράγει τους ανθρώπους, την παιδεία, την τέχνη με στόχο να είναι εξαρχής ελκυστικά εμπορεύματα. Αυτός ο υλικός και πνευματικός μεταβολισμός, η ασταμάτητα επεκτεινόμενη διαδικασία της χρηματικής-εμπορευματικής σχέσης πλέον, όχι απλώς κατακυριεύει την κουλτούρα, αλλά την παράγει.

Ο εθνικός ποιητής Κ. Μπογδάνος με ΕΣΣΔ φανελάκι

Το Χίπστερ είναι πολιτιστικό παιδί του νεοφιλελευθερισμού (όπως και με τον νεοφιλελευθερισμό, πολύ σπάνια κάποιος παραδεχέται ότι είναι τέτοιος ή ότι υπάρχει καν κάτι τέτοιο). Όλα τα σοβαρά counter-cultures πέρασαν από την δαιμονοποίηση τους και την σχέση τους με κάποια κοινωνικά κινήματα στην ενσωμάτωσή τους και την κατάκτησή τους από τις δυνάμεις της αγοράς και μετατράπηκαν σε εμπορεύματα. Αλλά ο χίπστερ δεν ήταν ποτέ ένα counter-culture. **Αυτή η μοναδική ικανότητα του καπιταλισμού- να υπαγάγει, να "αγκαλιάζει" δηλαδή τα πάντα, να τα γδύνει από την αξία-χρήση τους (το αυθεντικό τους νόημα), να τα μετατρέπει σε μια αφαίρεση και να τους προσδίδει αξία-ανταλλαγής- αυτό είναι το Χίπστερ. Είναι αυτή η ίδια η τρομερή ικανότητα αφαίρεσης και ποσοτικοποίησης που έφτασε σε τέτοιο βάθος συσσώρευσης που έγινε κουλτούρα από μόνη της, ένα αυτούσιο life-style.** Παίρνει το υλικό της από εναλλακτικές κουλτούρες διαφορετικού χρόνου και χώρου και τα γδύνει από το νόημα τους για την δική του απόλαυση-no strings attached (όπως προστάζει ο νεοφιλελευθερισμός/μεταμοντερνισμός). Είναι ένα κενό, δεν έχει κανένα νόημα εκτός από το να επιτελεί αυτή την διαδικασία: "Ότι είναι στέρεο, λιώνει στον αέρα". Μπορεί να πάρει τα πάντα: από παλαιστινιακά φουλάκια μέχρι σφυροδρέπανα και σοβιετικό agit-prop. Με το να αφαιρεί το νόημα, το περιεχόμενο, αφήνει σε αυτά μόνο την αισθητική. **Αποπολιτικοποιεί τα πάντα με το να αισθητικοποιεί τα πάντα.** Έχει την κατεξοχήν ιδιότητα που έχει το χρήμα: **μετατρέπει τα πάντα στην δική του αφαίρεση.** Το Χίπστερ είναι μια κουλτούρα και μια αισθητική με συγκεκριμένο περιεχόμενο το μηδέν, και επειδή είναι μηδέν μπορεί να "πιάσει" οτιδήποτε.

Αφίσα για πάρτυ στην Κύπρο. Σοβιετικό design και η υψωμένη γροθιά, σύμβολο του εργατικού κινήματος και των αιματηρών του αγώνων.

Ούτε το ίδιο το βιβλίο-ανάλυση αυτής της κατάστασης μπόρεσε να ξεφύγει. Το ότι δεν μπορεί κάποιος να καταλάβει κάτι από την "Κοινωνία του θεάματος" του Ντεμπόρ αν δεν έχει βαθιά γνώση του μαρξισμού και η ρητή μες το κείμενο προλεταριακή του στράτευση δεν φαίνεται να ενοχλεί ιδιαίτερα χιπστεροδιανοούμενους που έχουν ανάγκη αυτόν και το βιβλίο του σε ένα χιπστερ-φετίχ.

Έίναι η νεκρή κουλτούρα που κυριεύει την ζωντανή. (Είναι σχετικό ότι η φωτογραφία, μια αφαίρεση, έχει γίνει το κατεξοχήν αισθητό, το αγαπημένο φετίχ των Χίπστερ)

Είδαμε λοιπόν ότι το Χίπστερ είναι η θεμελιώδης οικονομική διαδικασία του καπιταλισμού που έχει αντικειμενοποιηθεί σε κουλτούρα. Ενός τρόπου παραγωγής που βασιζεται στην αφηρημένη-αλλοτριωμένη εργασία.

Αφίσα φεστιβάλ στην Θεσσαλονίκη: *Tanz Macht Frei*

Η αφέλεια του Χίπστερ είναι πραγματική και όπως και το χρήμα δεν έχει νόρμα. Όντως, όταν φοράει το cccr δεν σκέφτεται την ιστορική του σημασία, όταν παίζει με το Αουσβιτς δεν είναι τόσο συνειδητά ναζιστικό. Το νόημα που φέρουν αυτά τα σύμβολα, το σημασιολογικό τους βάρος, η ιστορία που κουβαλούν, το αυθεντικό τους είναι, η "αξία χρήσης" τους δηλαδή, έχει αφαιρεθεί. Το Χίπστερ είναι η γλώσσα-έκφραση της πλήρους κυριαρχίας της αξίας ανταλλαγής, μια αφαίρεση που είναι αυτοσκοπός γιατί δεν έχει σκοπό άλλο από την αέναη επιστροφή και την αέναη αναφορά στον εαυτό της. Αφού έχουν αποστερηθεί το περιεχόμενο τους, αυτό που μένει σε αυτά τα πολιτισμικά προϊόντα είναι το φαίνεσθαι τους, μια "καθαρή" αισθητική αξία που μπορεί πλέον άφοβα να καταναλωθεί χωρίς τύψεις. Η ουσία που θα βάρυνε την ανάλαφρη, την απαθή και "χαρούμενη συνείδηση" του Χίπστερ, έχει πλέον αφαιρεθεί. Χωρίς τύψεις μπορεί πλέον και να στηρίξει τις πιο άγριες και απάνθρωπες πολιτικές εναντίον της εργατικής τάξης (βλ. Athens voice, Protagon), τους πολέμους των πιο απροκάλυπτα ιμπεριαλιστικών συμφερόντων (βλ. Συρία, Ιράκ κτλ).

Το Tanz macht frei δεν είναι καθόλου ένα αντίθετο του ναζιστικού arbeit macht frei. Αν οι χιπστερομπουρζουάδες αναλάμβαναν μεταμοντέρνα στρατόπεδα εξολόθρευσης θα επέβαλλαν στα θύματα να χορεύουν μέχρι θανάτου στους ήχους του Yann Tiersen. Το παλιό εξέφραζε μια περίοδο του καπιταλισμού όπου επιβαλλόταν στους εργαζόμενους μια πιο "προτεσταντική ηθική", της ταπεινότητας και της σκληρής δουλειάς. Στην σημερινή όμως νεοφιλελεύθερη ηθική του καπιταλισμού η προσταγή είναι "απόλαυσε". Ουσιαστικά για αυτό παραπονιούνται οι αστοί ιδεολογικοί π.χ. του Protagon: "μα γιατί δεν απολαμβάνετε; γιατί δεν αποδέχεστε με θετική ενέργεια την αθωότητα του γίνεσθαι; (Νίτσε κανείς; δικαίως ο αγαπημένος φιλόσοφος του Χίπστερ) γιατί τόση κατσούφια, τόση μιζέρια; πολύ νταουνίλα οι απεργίες" κ.ο.κ. Και όσο η κρίση στην Ελλάδα σκληραίνει, μαζί της και η εξουσία, τόσο ο "ευγενής" χίπστερ προσαρμοζόταν στις ανάγκες των καιρών: Οι χιπστεροφασίστες είναι πλέον καθημερινότητα στις στήλες του Προταγκον και της Athens Voice, και κάποιων ανερχόμενων αρθρογράφων σε κυπριακά μίντια.

Όπως και το χρήμα δεν έχει δικές του απόψεις για το τίποτα, ακολουθεί τον μεγαλύτερο πλειοδότη. Όπως και ο καπιταλισμός που θέλει να πουλαέι τα εμπορεύματα παντού, δεν του αρέσουν οι "ιδεολογικές αγκυλώσεις", "παρωπίδες". Αποδέχεται θετικά την "αθωότητα του γίνεσθαι" αδιαφορώντας για το βάσανο και τους από κάτω. Έχει μια ευδιαθεσία απέναντι σε ότι συμβεί (Troika macht frei), θέλει μόνο μια θετικότητα, θετική ενέργεια. Το θετικό είναι κατάφαση, αποδοχή. Το αντίθετο είναι αυτοί που θέλουν την αλλαγή, που ψάχνουν το αρνητικό μέσα στον κόσμο.

Αυτή ιδεολογία "ανήκει σε ένα τύπο κοινωνικής οργάνωσης όπου η διαδικασία της παραγωγής είναι ο κύριος της ανθρωπότητας, και στην οποία η ανθρωπότητα δεν έχει ακόμη γίνει ο κύριος της παραγωγής" (Κεφάλαιο)

Δεν είναι ότι το χίπστερ υποτάσσει τα πάντα στην κερδοφορία (μάλιστα πολλές φορές μπορεί και να αδιαφορεί για το κέρδος), ούτε ότι μετατρέπει τα πάντα σε εμπόρευμα. Είναι αυτή η ίδια η λογική της διαδικασίας του κύκλου του εμπορεύματος και του χρήματος, που αντικειμενοποιήθηκε σε κουλτούρα. Μια κουλτούρα που, όπως και το χρήμα, η ζωή της είναι ναρκισσιστική και αδιαφορεί για ό,τι άλλο πέρα από τον εαυτό της: το χρήμα για το χρήμα, η αισθητική για την αισθητική, η τέχνη για την τέχνη.

Τι κι αν η κοινωνία τα τελευταία χρόνια βιώνει μια τεράστια καταστροφή; "Η αλλοτροίωση της έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που την κάνει να βιώνει την καταστροφή της σαν αισθητική απόλαυση πρώτου μεγέθους. Έτσι έχουν τα πράγματα με την αισθητικοποίηση της πολιτικής που καλλιεργεί ο φασισμός. Ο κομμουνισμός του απαντά με την πολιτικοποίηση της τέχνης". **W. Benjamin**

[1] "Στην ουσιαστική αυτή κίνηση του θεάματος, στο ότι ξαναπαίρνει μέσα του όλα όσα υπήρχαν στην ανθρώπινη δραστηριότητα σε ρευστή κατάσταση προκειμένου να τα κατέχει σε κατάσταση πήγματος, σαν πράγματα που έγιναν η αποκλειστική αξία διαμέσου της διαμόρφωσης τους σε αρνητικό της βιωμένης αξίας, αναγνωρίζουμε τον παλιό μας εχθρό, που ξέρει τόσο καλά να παρουσιάζεται σε πρώτη ματιά σαν κάτι κοινότοπο κι αυτονόητο, ενώ απεναντίας είναι τόσο πολύπλοκο και τόσο γεμάτο από μεταφυσικές λεπτομέρειες: το εμπόρευμα" (Κοινωνία του Θεάματος)

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Αγκάρρα \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2013](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#), [Hipster](#)

From:

<https://www.movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:hipster>

Last update: **2025/07/15 13:46**

